

עיניים חובבניות - על הסתכלות

מאת: אלכסנדרה הורוביץ

פיספסת את זה. ממש ברגע זה, אתה מפספס את רוב רובו של מה שקורה סביבך. אתה מפספס את האירועים המתרחשים בגופך, במרחקים, וממש לפניך.

כאשר אתה מגייס את תשומת לבך למילים אלה, הממוסגרות בצורה מועילה בתוך שוליים לבנים מובהקים, אתה מתעלם מכמות בלתי נתפסת של מידע הממשיך להפציץ את כל חושיך: זמזום נורות הפלורסנט, רעש הסביבה בחדר גדול, המקומות שבהם הכסא שלך לוחץ כנגד רגליך או גבך, לשונך הנוגעת בחדך, המתח הנצבר בכתפיד או בלסת שלך, מפת האזורים הקרים והחמים בגופך, רעש התנועה התמידי או טרטור של מכסחת דשא רחוקה, התמונה המטושטשת של כתפיד ופלג גופך העליון בראיה ההיקפית שלך, ציוץ של חרק או חריקה של מכשיר חשמלי כלשהו במטבח.

ההתעלמות הזאת מועילה: אכן, אנחנו משבחים אותה וקוראים לה ריכוז. ההתעלמות/הריכוז שלנו מאפשרים לנו לא רק לשים לב לשרבוטים על הדף, אלא גם לספוג אותם בתור מילים, משפטים, רעיונות מובנים. אנו נוטים להביא את הריכוז הזה לא רק לכל פעילות שאנו מבצעים – לא רק המסובכת ביותר, אלא אף היומיומית ביותר. במידה מפתיעה, את הזמן שלוקח לנו ללכת הלוך וחזור – הליכה ברחוב, נסיעה לעבודה, הליכה לחנות או לבית הספר (של הילד) או שלנו עצמנו – איננו זוכרים. שוכחים אותו לא מפני ששום דבר המעורר עניין אינו קורה. שוכחים אותו משום שלא שמנו לב למסע, כבר מתחילתו. בעודנו מדברים בטלפון, חושבים בדאגה מה נכין לארוחת ערב, מאזינים לאחרים או לרשימת המטלות המתנגנת לה שוב ושוב בראשנו, אנו מפספסים את העולם הזמין והמציע עצמו כדי ששימו לב אליו. ואנו מפספסים את האפשרות של להיות מופתעים על-ידי מה שנסתר לעינינו ממש לפנינו.

מתורגם מהאנגלית: "On Looking"